

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАД
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД

Пословни број: К-По2 4/2016

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ дана 13. новембра 2018. године

Председник већа:

Констатује се да су на јавно објављивање пресуде у предмету Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К-По2 4/2016 приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине доктор доктор Бруно Векарић,

-окривљени Миланко Девић,

-бранилац окривљеног, адвокат Тодор Павићевић,

У публици присутни:

Објављивање пресуде се тонски снима, а тонски запис ће бити саставни део записника о објављивању пресуде.

Можете да устанете.

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Зоране Трајковић, председника већа и судија Мирјане Илић и Дејана Терзића, чланова већа, у кривичном поступку против окривљеног Миланка Девића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, након већања и гласања једногласно је донео,

ПРЕСУДУ

Окривљени МИЛАНКО ДЕВИЋ, са личним подацима као у списима

КРИВ ЈЕ

Што је:

За време немеђународног оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадник Војске Републике Српске, кршио правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, која је ратификована одлуком Народне скупштине ФНРЈ која је објављена у „Службеном листу ФНРЈ“ бр.24/50), на тај начин што је као припадник војске Републике Српске, тачно неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године, у поподневним часовима, заједно са ██████████, према коме је кривични поступак правноснажно окончан и још једним НН лицем, у војничкој униформи и наоружан аутоматском пушком, дошао до куће оштећеног ██████████, у насељу Доња Саница, заселак Шљивари, општина Кључ и на силу – претњом оружјем, извели из куће у којој је живео оштећеног ██████████, цивилно лице бошњачке националности, кога су уз претњу оружјем најпре одвели до куће ██████████, а затим се упутили у правцу засеока Башићи, све време држећи уперено оружје у њега, прошли поред куће ██████████, довели га до места званог „████████ млин“ у Доњој Саници, који се налази непосредно уз реку Саницу, на ком месту су оштећеног лишили живота из аутоматског оружја, а његово тело бацили у реку Саницу,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ

Па га суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 5 став 2, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

Обавезује се окривљени Миланко Девић да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој ће висини одлучити суд посебним решењем.

Оштећени ██████████ се се ради остваривања имовинско правног захтева упућују на парницу.

Можете да седнете.

Суд је свестрано оценио све изведене доказе, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, и утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Из одлуке Председништва Републике Босне и Херцеговине од 20.06.1992. године, којом је проглашено ратно стање и која је даном доношења ступила на снагу утврђено је да је у време извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, дакле у другој половини јула месеца 1992. године, на подручју Босне и Херцеговине био у току оружани сукоб, између припадника српске и муслиманске стране.

Из међусобно сагласних исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] утврђено је да су окривљени Миланко Девећ, [REDACTED] и једно НН лице неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године дошли наоружани аутоматским пушкама, у војничким униформама на територију насеља Доња Саница у заселак Шљивари, а имајући у виду да су поменути сведоци врло детаљно описали на који начин су и у које доба дана уочили ова лица конкретном приликом, како су та лица била одевена и чиме су била наоружана.

Из исказа сведока [REDACTED], који су подробно описали сазнања о одвођењу њиховог оца [REDACTED] [REDACTED] од куће, која им је пренела њихова мајка [REDACTED] [REDACTED], а која је конкретном приликом била очевидац догађаја када је њен супруг одведен из куће од стране наоружаних војника, међу којима је препознала Миланка Девећа, затим из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] који су видели одвођење [REDACTED] [REDACTED] кроз село у правцу [REDACTED] млина и који су детаљно описали под којима околностима је одведен, као и да се потом из правца „[REDACTED] млина“ чула пуцњава, утврђено је да су окривљени Миланко Девећ и [REDACTED] [REDACTED], заједно са још једним НН лицем, по доласку на територију тог насеља отишли до куће [REDACTED] [REDACTED], која се налазила у засеку Шљивари, насилно га одвели од куће, у правцу кафане "[REDACTED] млин", одакле се након извесног времена чула пуцњава.

Из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] утврђено да је од свог стрица [REDACTED], који је умро у децембру месецу 2007. године, сазнао да се крио у шуми која је преко пута реке Санице заједно са Х [REDACTED] [REDACTED] да су њих четворица једном приликом прелазили управо реку Саницу на делу који се зове Опачац и да је тада у реци на устави видео мртво тело [REDACTED] [REDACTED] док је из исказа сведока [REDACTED] [REDACTED], који је у сагласности са исказом сведока [REDACTED] [REDACTED] утврђено је да је од овог свог комшије [REDACTED] [REDACTED], током 2006. године сазнао да се једно време са мештанима скривао по шуми око Санице, да је видео мртво тело [REDACTED] [REDACTED] у реци Саници, на подручју званом Опачац, где се налази камена брана, на којој се тело и зауставило.

Из Извода из Матичне књиге умрлих Кантона Унско-санског, општине Кључ за место Саница, број 02/1-13-3-338/2015 од 08.05.2015. године утврђено је да је у Матичну књигу умрлих уписана чињеница смрти [REDACTED], рођеног дана 28.02.1940. године, а да је као дан његове смрти наведен 19.07.1992. године, у месту Доња Саница.

Из исказа сведока [REDACTED], у који је суд извршио увид на основу одредбе члана члана 406 став 1 тачка 5 ЗКП у вези члана 405 ЗКП, утврђено је да је са Миланком Девећем и још једним лицем отишао у место Шљивари, да су дошли до

куће [REDACTED], да су га повели са њима и отишли до „[REDACTED] млина“, да је чуо пуцањ, да су се кроз село Шљивари кретали путем, дакле били су уочљиви свим становницима села који су у њему тада боравили, да су прошли поред куће [REDACTED] [REDACTED] да су Миланко Девић, он и још једно лице водили [REDACTED] испред себе ка „[REDACTED] млину“, да је [REDACTED] [REDACTED] на себи имао радну униформу плаве боје, да је он лично познавао покојног [REDACTED] [REDACTED], јер је живео у суседном селу и да је пре рата радио у Доњој Саници и да је тачно знао где се налази кућа [REDACTED] [REDACTED], када су ишли по њега.

Из пресуде Кантоналног суда у Бихаћу број 01 0 К 011055 16 К од 10.02.2017. године, која је постала правноснажна дана 13.03.2018. године, која је преиначена пресудом Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине број 01 0 К 011055 17 Кж од 13.03.2018. године утврђено је да је [REDACTED] [REDACTED] звани [REDACTED], рођен дана 01.06.1959. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члан 22 преузетог Кривичног закона СФРЈ, и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, због предузимања радње саизвршилаштва за дело које је предмет оптужбе у кривичном поступку који се води против окривљеног Миланка Девића пред Вишим судом у Београду, Одељењем за ратне злочине у предмету К По2 4/16.

Правном оценом овако утврђеног чињеничног стања, суд је нашао да су се у радњама окривљеног Миланка Девића стичу сва обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ, јер је конкретном приликом кршио правила међународног права поступајући противно одредби члана 3 став 1 тачка 1-а Четврте женевске конвенције која прописује да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница, према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, по рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу, те да су у том циљу забрањени у свако доба и на сваком месту према тим лицима, следећи поступци: повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења за време немеђународног оружаног сукоба, тако што је тачно неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године, у поподневним часовима, заједно са [REDACTED] [REDACTED], према коме је кривични поступак правноснажно окончан и још једним НН лицем, лишио живота цивилно лице, [REDACTED] [REDACTED], тако што је у војничкој униформи и наоружан аутоматском пушком, дошао до куће оштећеног [REDACTED], у насељу Доња Саница, заселак Шљивари и на силу га уз претњом оружјем, заједно са ова два лица извео из куће у којој је живео, а потом га уз претњу оружјем најпре одвели до куће [REDACTED] [REDACTED], а затим се упутили у правцу засеока Башићи, све време држећи уперено оружје у њега, прошли поред куће [REDACTED] [REDACTED], довели га до места званог „[REDACTED] млин“ у Доњој Саници, на ком месту су га лишили живота.

Током овог кривичног поступка суд је из изведених доказа, а пре свега, из исказа испитаних сведока, несумњиво утврдио да је жртва овог кривичног дела био цивил ██████████, тј. лице које је, у складу са одредбама Четврте женевске конвенције и допунског Протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II) заштићено у оружаном сукобу, јер такав његов статус произилази из чињенице да није узео учешће у непријатељствима, да је током ратног сукоба живео у својој кући у насељу Доња Саница, заселак Шљивари, општина Кључ, заједно са својом болесном супругом, као и да из изведених писмених доказа на главном претресу не произилази да је на било који начин у време које је обухваћено оптужницом узимао учешћа у ратним сукобима.

Такође, суд је утврдио да је окривљени Миланко Девих поступао у саизвршилаштву са остала два лица са којима је био конкретном приликом будући да су заједнички предузимали радњу извршења кривичног дела за које је оглашен кривим и да је сваки од њих допринео реализацији заједничког циља који су имали, а то је да у току оружаног сукоба лише живота цивилно лице. Ово посебно потврђују сви поступци окривљеног Девиха и његових саизвршилаца од доласка на територију Доње Санице, а који су били искључиво усмерени на извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву јер долазак наоружаних лица, одевених у војничке униформе у село у коме се не воде борбе, нити им било ко пружа отпор, улазак у кућу у којој су живела два цивилна лица ██████████ ██████████ и његова супруга ██████████ ██████████, која је у том тренутку лежала у болесничкој постељи, присилно одвођење ██████████ ██████████ од куће, уз претњу оружјем, одвођење кроз село тог цивилног лица, при чему све време држе уперене пушке у њега, а потом пуцање у то лице код кафане Божин млин, представљају доказ да је међу њима постигнута прећутна заједничка одлука да се оштећени лиши живота, која је затим и спроведена у дело.

Суд је ценио одбрану окривљеног Девиха, па је исту прихватио само у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, док је није прихватио у делу у коме је навео да у другој половини јула месеца 1992. године није био на територији Доње Санице, нити засеока Шљивари, налазећи да је нелогична, неуверљива и у супротности са исказима сведока којима је суд поклатио веру, а који су се доследно изјашњавали о његовом боравку на тој локацији приликом одвођења ██████████ ██████████ и радњама које је предузимао. Суд је у овом контексту посебно ценио исказе сведока чије испитивање је предложила одбрана окривљеног, али је нашао да исти нису од утицаја на утврђивање чињеничног стања, будући да је сведок ██████████ ██████████ изјавио да се током јула месеца 1992. године налазио на боловању, да је сведок ██████████ ██████████ изјавио да се у периоду од 13.06.1992. године па до октобра 1992. године налазио на лечењу, да је сведок ██████████ ██████████ изјавио да у периоду који се наводи у оптужници није видео Миланка Девиха, те да самим тим нема сазнања о његовим радњама из тог периода.

Суд је ценио и исказ сведока ██████████ ██████████, али га није прихватио налазећи да је неуверљив, животно нелогичан и срачунат на то да побољша положај окривљеног Девиха у овом кривичном поступку, будући да је крајње неуверљиво да он у тако дугом периоду од неколико месеци има непосредан и конктуиниран

двадесетчетворочасовни увид у поступање војника којима је био надређен, узимајући обзир њихову бројност, потребу за сном и конфигурацију терена на коме су се налазили. Суд је приликом оцене исказа овог сведока посебно имао у виду чињеницу да исти није био поткрпљен писменом документацијом, која је свакако морала бити вођена и чувана на законом прописан начин, као и чињеницу да је његов исказ у потпуности оповргнут исказима сведока који су неутврђеног дана у другој половини јула месеца 1992. године видели окривљеног Миланка Девића на подручју Доње Санице, засеока Шљивари и који су врло детаљно описали радње које је предузимао.

Суд је имао у виду различита изјашњавања о идентитету трећег лица које је конкретном приликом било са Миланком Девићем и ██████████, али је нашао да иста нису од утицаја на другачију одлуку суда, јер је суд овлашћен да поступа једино у границама оптужбе, а да је Тужилаштво у чињеничном опису радње извршења кривичног дела навело да се ради о НН лицу, без означавања података који би то лице идентификовали.

Суд је ценио исказе сведока ██████████ и исте прихватио, налазећи да су јасни, уверљиви и сагласни у погледу релевантних чињеница са осталим изведеним доказима, којима је суд поклатио веру, будући да су се врло детаљно изјашњавали о околностима које су опазили конкретном приликом и уверљиво их презентовали суду.

Суд је ценио исказ сведока ██████████, па је исти прихватио у делу у коме је у сагласности са осталим изведеним доказима, а у контексту његових сазнања о идентитету војника који су конкретном приликом водили уз претњу оружјем ██████████

Како суд није нашао да на страни окривљеног постоје околности које би искључивале његову кривицу, то га је огласио кривим.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, суд је имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је раније неосуђиван, да је породичан човек, отац троје деце, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио јачину угрожавања оштећеног конкретном приликом која се огледала у чињеници да је оштећени одведен из своје куће у моменту када је у њој био само са својом болесном супругом, која је тада и остављена без било какве неге и помоћи и осудио га на казну затвора у трајању од 7 година, са уверењем да ће се оваквом казном у потпуности реализовати и сврха генералне и сврха специјалне превенције.

Суд је обавезао окривљеног Миланка Девића да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, сходно одредби члана 262 став 2 ЗКП.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП суд је оштећене ██████████ ██████████, упатио на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева обзиром да свој захтев нису конкретизовали у одређеном износу, а да би утврђивање висине

имовинско-правног захтева довело до неоправданог одуговлачења овог кривичног поступка.

Детаљније разлоге о пресуди добићете у писменом отпракку.

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, року од 15 дана од дана пријема писменог отпракка пресуде.

Довршено у 13 и 50 часова.

ЗАПИСНИЧАР,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА